

OBITUARI

Bud Spencer, Carlo Pedersoli de naixement, en una imatge del 2013. ADAM BERRY / GETTY

Bud Spencer, adéu a un forçut inoblidable

TONI VALL
BARCELONA

Es deia Carlo Pedersoli (Nàpols, 1929) però li agradaven tant Spencer Tracy i la cervesa Budweiser que es va posar Bud Spencer. Sembla talment una explicació apòcrifa i de conya però ell mateix la va confirmar fa pocs anys en la seva esperada autobiografia. Els que de petits vèiem les seves pel·lícules de cops i patacades i humor blanquíssim junt amb Terence Hill, vam tenir ahir un disgust en llegir les paraules del fill de l'actor: "El meu pare ha mort pacíficament. No ha patit, estàvem tots amb ell i l'última paraula ha sigut *gràcies*".

Havia sigut campió de natació de jove –va ser olímpic a Hèlsinki 1952 i Melbourne 1956– i va arribar al cinema fent d'extra –*Quo vadis*– però no va ser fins a finals dels anys 60 quan va consolidar-se com a actor professional. El seu art era gruixut, de broc gros, el seu espai predilecte: la sessió doble als cinemes de barri. Va portar milions de persones a les sales, va formar cinefílies juvenils i sempre va gaudir del favor del públic. Quatre cops va ser Zapatones, dos un *superxèrif* amb mal geni i 17 (!) va fer tàndem amb Terence Hill en títols tan recordats com *Li deien Trinitat*, *I si no, ens enfadarem*, *Estic amb els hipopòtams*, *Qui té un amic té un tresor* i *Dos missioners*, en què, per cert, homenatjava el capellà del seu estimat Spencer Tracy al díptic *Forja d'homes/La ciutat dels nois*. Aquell gros barbut que clavava clatellades tenia també cops amagats. Per sobre de tot era actor, sí, història eterna del cinema. —